

הגמד עם זקן ארוך

בכפר אחד בליטא חי פעם איכר עם אישתו. זמן רב לא היו להם ילדים אך בסוף האישה ילדה בן, שקראו לו מרטין. האם אהבה מאוד את מרטין. הוא גדל ונעשה לבחור חזק, שאיש לא יכול היה לגבור עליו.

כאשר היה בן עשרים הוא רצה מאוד לצאת לעולם וביקש מאביו שיזמין אצל נפח חנית חזקה עבורו. מלבד זאת לא רצה כלום. האב נסע העירה, קנה מוטות ברזל ונתן אותם לנפח כדי שיעשה מהם חנית.

כשהחנית הייתה המוכנה, אפילו איש החזק ביותר לא יכול היה להרים אותה. אך מרטין לקח אותה ביד כמו נוצה קטנה, נפנף בה הנה והנה, זרק אותה באוויר וכשנפלה חזרה תפס אותה ושבר לשתיים.

האב הלך שוב העירה וקנה עוד ברזל, והפעם הנפח עשה חנית חזקה כפי שמרטין רצה..

כדי לבדוק אותה מרטין זרק אותה באוויר וכשהיא נפלה, נתקעה באדמה כל כך עמוק

שצריך היה לחפור יום שלם כדי להוציא אותה משם.

מרטין לקח אותה, נפרד מכולם ויצא לדרך. אחרי שהלך ימים רבים פגש בנפח, שהלך עם פטיש גדול מאוד ואמר שהוא חזק ביותר. מרטין הציע לו שילכו ביחד והנפח הסכים. כשכך הלכו שאל מרטין את הנפח כמה חזק הוא באמת. הנפח אמר "אם אתן לעץ הגדול ביותר שלוש מכות עם הפטיש הזה, העץ ייפול!"

ומרטין אמר "אם תעקור את העץ אני עצור את נפילתו עם החנית שלי." וכך היה. כשהגיעו לעץ ענק הנפח הפיל אותו בשלוש מכות פטיש ומרטין תמך את העץ בחנית כך שהוא לא יכול היה ליפול לארץ. אזי ידעו שהם שניהם חזקים מאוד.

הם המשיכו ביחד בדרך ואז פגשו בחייט שאמר כי הוא אינו חזק ביותר אבל הוא כה זריז שיכול תוך יום אחד להלביש אדם מראש ועד רגל. זה מצא חן בעיניו של מרטין ושל הנפח והם אמרו "בוא איתנו! אנו חזקים מאוד

ולא ניתן לאף אחד לפגוע בך!"
הם המשיכו שלושתם בדרך ואחרי זמן רב מצאו בית קטן בתוך יער. בעלי הבית מתו והבית היה מלא מזון. זה מצא חן בעיניהם והם החליטו להישאר שם.
אחרי כמה ימים החליטו לצאת לצייד. מובן שאחד מהם היה צריך להישאר בבית כדי לדאוג לאוכל, וזה צריך להיות מי שידע לבשל טוב יותר מהאחרים. אמר החייט "אני יודע לבשל טוב. אני רגיל לבקר בביתן של טבחיות רבות ולמדתי איך לטפל בסירים ומחבתות." "טוב" אמרו שני האחרים "תישאר כאן ובשל ואפה לנו אוכל טעים."
למחרת בבוקר לקחו הנפח ומרטין את רוביהם ויצאו לצוד ביער. החייט התחיל להכין ארוחה בבית, לבוש בסינור כמו טבח אמיתי. הוא חיפש בכל פינות הבית עד שמצא הכל הדרוש להכנת ארוחת הצהריים. הוא מאוד רצה להכין אוכל טוב כדי לזכות בשבחים של שני האחרים.
כשהסיר עמד כבר על האש והתחיל לבעבע

מישהו דפק בדלת. החייט לא רצה לעזוב את הסיר וקרא "אם זה אדם שדופק, יכנס-נא ישר, כי הדלת פתוחה."
אך הדפיקות נמשכו ואחרי כמה רגעים החייט ניגש לדלת. וראה! על המפתן עמד גמד, כחצי מטר גובה, אבל בעל זקן ארוך מאוד.
הגמד ביקש שיתנו לו להיכנס כי הוא עייף מאוד, וגם קר לו מאוד. והוא נראה כל כך חלש ועלוב שלא יכול היה לעבור את המפתן. החייט היה צריך להרים ולהעביר אותו. במטבח הגמד התחיל להתאנח וביקש ששייבו אותו על ספסל. הוא נראה כל כך חלוש שהחייט הרים אותו ושם שם. וכשהגמד התחמם קצת המשיך להתאנח שוב. הו! הוא רעב כל כך! רק פיסת בשר קטנה והוא יהיה שוב בסדר.
החייט נתן לו חתיכה קטנה של בשר מהסיר ואמר "קח את זה. כשהאוכל יתבשל כפי שצריך, תוכל לקבל כמה שתרצה."
הגמד רצה לקחת את הבשר, אך ידיו רעדו מקור והבשר נפל על הרצפה, וכשהחייט

התכופף כדי להרים אותו, הגמד קפץ מהספסל על הגב שלו והתחיל להרביץ לו באגרופים.

החייט זעק ובכה, אך ללא הועיל. הגמד עינה אותו עד שנפל, כמעט מת, על הרצפה. אחרי שעינה אותו כך הגמד בעל זקן ארוך הלך משם. איש לא ידע מאין הוא בא ולאן הלך. כשהחייט התאושש קצת הוא זחל על ארבע למיטתו ושכב שם. בצהריים באו האחרים ומצאו את חברם חולה ונאנח קשה. אש בתנור כבה, הבשר היה מבושל רק למחצה והמרק לא היה שווה כלום. ארוחת הציידים הייתה עלובה ביותר ולו לא היו רעבים מאוד לא היו אוכלים בכלל. אך החייט התבייש ולא סיפר להם כלום.

למחרת הגיע תורו של הנפח להישאר בבית ולבשל ושני האחרים יצאו לצייד.

בזמן שהנפח בישל נשמעו שוב דפיקות בדלת. וכשהדפיקות נמשכו הנפח ניגש לראות. שוב עמד שם הגמד, אך הנפח לא ידע כלום עליו!

הגמד בעל זקן ארוך נהג כמו יום קודם ועורר רחמנותו של הנפח. ושוב קרה אותו הדבר. כאשר הנפח התכופף כדי להרים את הבשר מהרצפה, הגמד קפץ עליו והתחיל להרביץ לו. הנפח ניסה להשתחרר ממנו אך ללא הועיל. הגמד בעל זקן ארוך הכה, לחץ וצבת עד שהנפח אבד את כל כוחו ונפל כמעט מת. הגמד נעלם שוב.

הנפח זחל בקושי למיטתו וכשהשניים האחרים חזרו מצאו אותו מתאנח במיטה והאוכל לא מוכן. הנפח לא סיפר כלום אבל החייט ידע היטב מה קרה. מרטין טיפל יפה בנפח, ובערב זה הרגיש כבר טוב יותר.

ביום השלישי הגיע תורו של מרטין להישאר ולבשל. וכשרק שם את האוכל על אש, נשמעו שוב דפיקות בדלת. אך מרטין המתין זמן רב עד שפתח את הדלת וכלל לא הופתע כשראה את הגמד בעל זקן ארוך.

הוא דיבר אליו בנוקשות "מה אתה? מאין באת? עכשיו אני מבין מי פגע בחברים שלי

אתמול ושלשום."

כשהגמד בעל זקן שמע את הדברים, התחיל לרעוד בכל גופו עד שהזקן הארוך שלו התנדנד. הוא התאנח ובכה כל כך שגם אבן הייתה מתרככת.

"אני לא יודע כלום! אני לבדי בעולם, אני לא מעז להראות לבני אדם. באתי הנה במקרה כי תעיתי ביער. אנא, רחם עלי! תן לי להיכנס למטבח כדי שאוכל להתחמם! כל כך קר לי!"
כשמרטין ראה איך הגמד רועד ובוכה חשב "היצור מסכן כל כך!" ואז אמר לו, מלא רחמים "טוב! טוב! כנס למטבח."

אבל הגמד אמר "אני עייף וחלש כל כך. לא אוכל לעבור את המפתן! אנא, העבר אותי פנימה."

"ככה זה, ייצור מילל? כנס אם אתה רוצה, ולא, תישאר איפה שאתה."

ואז מרטין חזר למטבח, ניער את האש תחת הסיר, והתחיל להוריד קצף מהמרק. הגמד בעל זקן ארוך עמד בפני הבית, ילל שוב וביקש שמרטין ישים אותו על הספסל, כדי

שיוכל להתחמם ליד האש.

אזי מרטין תפס אותו בזקנו ושם אותו ליד התנור. הגמד התחמם ליד האש והתחיל להודות למרטין, דיבר אליו ברכות ורצה לנשק את ידיו. אך מרטין חשד בו. וכשהגמד דיבר יותר מדי והתקרב יותר לתנור, מרטין תפס את זקנו, הרים אותו באוויר, החזיר אותו לספסל ואמר "אם שוב תתקרב לתנור, אזרוק אותך מהחלון כמו חפץ מיותר."

כמה רגעים שרר שקט. ואז הגמד התחיל שוב להתלונן שהוא רעב וביקש רק חתיכת בשר קטנה, כי אחרת הוא ימות מרעב. מרטין איים עליו עם התרווד ואמר "ראה את התרווד! המתן עד שהבשר יתבשל!"
אך הגמד המשיך לילל, עד שמרטין הוציא קצת בשר מהסיר וכשראה שהוא כבר רך, חתך חתיכה והושיט לגמד.

הגמד הפיל את הבשר בכוונה, כמו בפעמים קודמות, כשהוא מרעיד את ידו כאילו עדיין חלש מקור. מרטין התרגז ואמר "מה אתה חושב, בטלן? האם אני המשרת שלך?" הוא

היו סקרנים מאוד לדעת מה יקרה למרטין.
אבל כשחזרו מהצייד אמר להם מרטין: "הו,
הו, בואו, שבו ואכלו לשובע! אחר כך אראה
לכם את הציפור שכך עינה אותכם. שני
אנשים חכמים ולא הצלחתם להתגבר על
הייצור העלוב!"

הם התיישבו ואכלו. מרטין בישל טוב מאוד
ושני חבריו לא הפסיקו לשבח אותו. אחרי
הארוחה אמר להם מרטין "עכשיו בואו וראו
את הגמד בעל זקן ארוך. כלאתי אותו כדי
שתוכלו לראות האם הוא זה שבא אליכם!"
אלא שכאשר שלושתם באו לכורת העץ לא
מצאו את הגמד! הוא משך ומשך כל כך חזק
שעקר את זקנו. הוא ברח ואת זקנו השאיר
שם.

"הה, הה, הה!" צוחק האשף בעל ראש זהב
כשגמר את הסיפור המופלא מארץ הענבר.

רקע ברגלו בחוזק, תפס שוב את זקנו של
הגמד וניער אותו חזק.

ואז התכופף מרטין כדי להרים את הבשר
מהרצפה, אך עיניו לא משו מהגמד. הגמד
ניסה לקפוץ על גבו אך לפני שנגע בו מרטין
תפס לו בזקן.

התחיל מאבק אדירים. הם לחמו והרביצו זה
לזה עד שמרטין תפס את חניתו ונתן לגמד
מכות חזקות וזה התחנן וביקש שיפסיק.

בסוף מרטין לקח גרזן בידו האחד, החזיק את
זקנו של הגמד ביד שניה ויצא איתו החוצה.
שם הוא חתך בכורת עץ גדול חריץ, שם את
זקנו של הגמד בתוך החריץ, חיזק אותו שם
והשאיר אותו כך, תלוי בכורת העץ.

אחרי כן חזר מרטין למטבח והכין את ארוחת
הצהריים ואחר כך התיישב לנוח, כי המאבק
עם הגמד עייף אותו. הוא שמח שיכול היה
לגבור על הגמד ושעכשיו יוכל להראות את
המפלצת הקטנה לאחרים.

בינתיים החייט והנפח סיפרו זה לזה על
הגמד בעל זקן ארוך ואיך הוא פגע בהם. הם